

**Chương 159: Thám Hiểm Darklands (10) -
Thảm Sát Lũ Cướp
(Số từ: 3254)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

14:05 PM 03/04/2023

Ellen túc trực trong trường hợp một số lính canh rời nhà trọ để đến ca trực trong khi Eleris và tôi lang thang quanh Klitz Point.

Chúng tôi đang tìm kiếm nguồn cung cấp.

The Point có kích thước bằng một thị trấn nhỏ. Vì vậy, có nhà trọ, văn phòng bang hội và cửa hàng.

Tất cả những người lẽ ra phải ở những nơi đó có lẽ đều đã bị giết.

“...Thưa Điện hạ.”

“...Hử?”

Eleris nói chuyện thoải mái hơn khi không có Ellen bên cạnh.

“...Ngài có thất vọng về loài người không?”

Eleris đã chọn con người thay vì ác quỷ.

Tuy nhiên, cô ấy hỏi tôi rằng liệu tôi có thất vọng về điều đó không sau khi tôi đã nhìn thấy một số cảnh tượng xấu xí của loài người. Eleris đã biết rất nhiều về khía cạnh xấu xí đó—đó là lý do tại sao

cô ấy dường như cảm thấy hơi thất vọng khi nhìn vào những cảnh tượng đó.

Cô ấy đã nổi giận trong vụ buôn bán nô lệ, nhưng có vẻ như cô ấy không đột nhiên nhận thức được khía cạnh đó của con người vào lúc đó.

Eleris dường như rất lo lắng rằng tôi đã mất niềm tin vào họ sau khi tôi nhìn thấy hình dạng con người đó.

“Cái gì tốt là tốt, và cái gì xấu chỉ có thể là, xấu.”

Một số người sống cuộc đời đức hạnh và tốt đẹp, và một số người sống cuộc đời xấu xa và xấu xa. Thậm chí, có người còn đứng giữa hoặc chênh vênh giữa hai bên.

“Một số trong số họ là tốt, và một số trong số họ là ác. Không phải tất cả chúng đều tốt.”

Tại sao tôi lại thất vọng về loài người chỉ vì có một số người xấu trong số họ?

Người xấu chỉ là người xấu; điều đó không có nghĩa là tất cả nhân loại đều xấu.

Mặt khác, người tốt chỉ là người tốt, nhưng điều đó không có nghĩa là tất cả nhân loại đều tốt.

Tốt và xấu chỉ có thể được quy cho các cá nhân. Toàn bộ loài không thể được coi là tốt hay xấu chỉ vì một nhóm trong số chúng phù hợp với những thuật ngữ đó.

Do đó, ngay cả khi tôi là một con quỷ thực sự, tôi không thể thất vọng về toàn thể loài bởi những cảnh tượng như vậy. Một số trong số họ chỉ là như vậy. Họ chỉ là những tên khốn điên rồ - ít nhất đó là cách tôi nghĩ về nó.

Vì vậy, những kẻ đó phải chết không phải vì họ là con người mà vì họ là những tên khốn điên rồ.

"...Thần đã quá tự phụ, thưa Hoàng tử. Cho thần xin lỗi."

Eleris mỉm cười trước lời nói của tôi như thể cô ấy lo lắng vô cớ.

"Chúng ta hãy làm những gì chúng ta phải làm."

"Rõ. Thưa Điện hạ."

Vào lúc đó, những lời của Ellen lướt qua tâm trí tôi.

Đó không phải là thời gian để suy nghĩ.

* * *

Eleris và tôi đến một cửa hàng dụng cụ gần đó và đóng gói tất cả những vật liệu dễ cháy mà chúng tôi có thể tìm thấy. Tôi thực sự không thể phân biệt được đâu là gì, vì vậy tôi để nó cho Eleris trong khi tôi đặt nó vào ba lô của mình.

Chúng tôi cũng mang theo cung tên theo yêu cầu của Ellen.

Khi chúng tôi quay lại, Ellen chỉ về phía nhà trọ.

“Chúng ta có thể vào bếp qua cửa sổ phía sau nhà trọ. Lửa sẽ tắt nếu chúng ta làm từ bên ngoài, vì vậy chúng ta nên đặt nó trong đó.”

“Tôi sẽ lo việc đốt lửa.”

Công việc của tôi là vào bếp và nhóm lửa. Trong khi chờ đợi, Eleris sẽ tạo ra cái hố bằng cách sử dụng Ma pháp [Dig] của mình trước lối vào của quán trọ. Nó phải đủ sâu để họ không thể tự trèo ra ngoài.

“Tôi sẽ xử lý những người cố gắng trốn thoát qua cửa sổ hoặc các đường khác.”

Ellen, người có sức mạnh chiến đấu cá nhân cao nhất, sẽ xử lý những kẻ muốn trốn thoát bằng những con đường khác chứ không phải lối vào.

Tôi đi về phía sau khu trọ, mang theo một đồng chất dễ cháy.

Khi tôi đến cửa sổ dẫn vào bếp, khung gỗ không khóa và bên trong đã tắt đèn.

Nó ở trên cao một chút, nhưng tôi đã vào được bên trong sau khi ném chiếc túi có chứa các chất bên trong.

Sau đó, tôi mở nút của mỗi chai và đổ chất chứa trong đó ra mọi hướng. Nó dường như là một loại dầu. Cũng có thứ gì đó trong số đó có mùi như rượu.

Sau khi rải tất cả những thứ trong chai khắp nhà bếp, tôi đi ra ngoài.

Chỉ trong trường hợp một vụ nổ xảy ra.

Có một lý do tại sao tôi nhận vai trò châm lửa.

Ellen không thể nhìn thấy tôi đang làm gì khi tôi ở đằng sau quán trọ.

Tôi chộp lấy mặt dây chuyền treo ngang ngực.

Ngọn lửa của Tuesday.

Lúc đầu, những tia lửa có kích thước bằng ngọn lửa nhẹ hơn phát ra. Tôi hiếm khi sử dụng cổ vật. Trước đó, tôi gần như không sử dụng đến thánh tích ma thuật mạnh mẽ.

Tôi thực sự đã sử dụng nó chỉ một lần trước đó.

Eleris có thể tạo ra một cơn bão lửa xuyên qua bầu trời với nó.

Nó sẽ tạo ra ngọn lửa tương ứng với [sức mạnh ma thuật] của người dùng.

So với những người cùng trang lứa, [sức mạnh ma thuật] của tôi dường như khá mạnh và tốc độ phát triển của tôi cũng rất nhanh. Vì tôi đã có được tài năng [điều khiển mana], lẽ ra tôi có thể giải phóng một ngọn lửa thậm chí còn mạnh hơn.

Tuy nhiên, trong khi [sức mạnh ma thuật] là quan trọng, thì có một thứ còn quan trọng hơn.

'Đây là một cổ vật phản ứng với những cảm xúc đen tối hơn, gây ra ngọn lửa lớn hơn nếu một

người sử dụng nó để chống lại ai đó trong khi có ác ý.'

Eleris đã nói rằng thánh tích chẳng có gì tốt cả, và cô ấy đã khuyên tôi như vậy trong khi đưa nó cho tôi.

Đó là lần đầu tiên tôi sử dụng nó theo cách sát ý.

Tôi sẽ dùng nó để giết ai đó.

Tôi sẽ dùng nó để giết hơn chục người trong tòa nhà đó.

Tôi không nên lo lắng về thời điểm này.

Tôi đã phải gác lại những suy nghĩ của mình cho sau này.

Họ phải chết, thế thôi.

Với những cảm giác đó đang dâng trào trong tim, tôi đã cầm Ngọn lửa của Tuesday.

Ngọn lửa bùng lên.

Một ngọn lửa khổng lồ để giết những tên khốn tôi tệ hơn bất kỳ con quỷ nào.

KHÔNG,

Đợi một chút.

Nếu tôi làm vậy, chẳng phải sự [tự đề xuất] của tôi sẽ được kích hoạt sao?

*Bùng cháy!

Vào lúc đó, tôi cảm thấy như mình sẽ gặp rắc rối.

*Phụt!

"Thật lớn!"

Ngọn lửa ngay lập tức bao trùm toàn bộ căn bếp và phản ứng với các chất dễ cháy, tạo ra ngọn lửa gần như phát nổ.

Tôi ngay lập tức chạy nước rút về phía sau và lăn trên sàn nhà.

"Ugh..."

Sau khi tôi lăn trên sàn, tôi đã có thể chứng kiến những gì mình đã làm.

*Frrrooooooh!

"Điều này là điên rồ."

Một bên của toàn bộ nhà trọ hoàn toàn chìm trong ngọn lửa lớn.

Tôi không biết có phải do Ngọn lửa Tuesday phát huy sức mạnh lớn hơn tôi tưởng hay do phản ứng với chất dễ cháy gây ra nó, hay có thể là do sức mạnh tổng hợp giữa tôi và Ngọn lửa Tuesday.

Có lẽ tất cả những khía cạnh đó đã dẫn đến điều đó.

-Có chuyện gì vậy!

-Cháy rồi!

Dù sao, đó là một thành công lớn.

* * *

Tôi gần như tự thiêu bằng chính ngọn lửa của mình. Ngọn lửa được cho là sẽ từ từ lan sang phần còn lại của nhà trọ, bắt đầu từ nhà bếp, cuối

cùng lại lan sang các khu vực khác của nhà trọ với tốc độ chóng mặt.

Cái bẫy hố trước lối vào đã được hoàn thành.

Một cái hố khổng lồ với đường kính khoảng 5 mét đã được tạo ra ở phía trước lối vào sau nhiều lần sử dụng [Dig].

Vì nó khá sâu, họ sẽ không thể thoát ra khỏi nó mà không có sự trợ giúp.

*Đâm sâu vào!

“Ái chà!”

*Rầm!

Những người cố gắng thoát khỏi nhà trọ vì khói lửa bắt đầu rơi xuống hố trước khi họ kịp nhận ra.

Hoàn toàn không biết gì về cái bẫy, tất cả bọn họ lần lượt rơi vào đó khi cố gắng thoát khỏi làn khói trong tình trạng vô cùng hỗn loạn. Nếu không may mắn, họ có thể bị gãy cổ và chết ngay lập tức.

*Craaaaaaat!

Một số người trong số họ đã phá cửa sổ của quán trọ đang cháy, hít một hơi thật sâu và cố gắng nhảy xuống mưa.

*Vút!

“Khục khặc!”

Tuy nhiên, Ellen bắt đầu bắn hạ những kẻ thù đầu ra ngoài cửa sổ bằng cây cung của mình.

Ellen không đủ kỹ năng dùng cung để bắn trúng những con thú đang chạy bằng những mũi tên của mình như Delphin Izadra, nhưng cô ấy vẫn có thể bắn vào bất kỳ mục tiêu di chuyển chậm nào.

Những mũi tên từng được bắn để giành lấy con búp bê cho Redina đã giết chết một người đàn ông với mỗi phát bắn.

-Bên Ngoài! Có một số tên khốn đang ở đó!

Ai đó đã nhận ra kẻ thù cầm cung bên ngoài, nhưng điều đó chẳng ích gì cho hắn ta trong lúc hỗn loạn.

“Kéch! Kehok!! Kehok!”

Khi mọi người lần lượt rơi xuống hố, những người vẫn ở trong tòa nhà bắt đầu nhận ra rằng có một cái bẫy ở phía trước lối vào mà họ không thể thoát ra dễ dàng.

Tuy nhiên, bên trong tòa nhà ngập trong khói. Nếu không nhanh chóng trốn thoát, họ sẽ ngạt thở mà chết, nhưng nếu muốn ra ngoài bằng lối vào, họ sẽ phải nhảy qua một cái hố khổng lồ có đường kính năm mét.

Họ bị mắc kẹt giữa một tảng đá và một nơi khó khăn.

-Những cửa sổ! Đi qua cửa sổ!

Có một số người trong số họ vẫn có thể suy nghĩ rõ ràng giữa lửa và khói. Có lẽ một số người trong số họ cũng có [sức mạnh tinh thần] khá tốt.

Có một số người ở tầng một và tầng hai đã lao qua cửa sổ và thò đầu ra ngoài.

*Shing

Rồi tôi và Ellen rút kiếm ra.

“Kehoohk! Ho!”

Tuy nhiên, những kẻ vừa trốn thoát mà không được trang bị đầy đủ vũ khí đã không thể nhìn thấy chúng tôi vì hít phải quá nhiều khói và hoảng loạn.

*Vút!

Ellen chạy về phía mạo hiểm giả từ điểm mù của họ và giết chết hắn ta chỉ bằng một đòn duy nhất. Cô ấy giống như một bóng ma, giết người không chút do dự.

Tôi cũng không ở yên.

*Puk!

“K-kuhuk!”

Thanh kiếm tôi nhận được từ Temple có chất lượng đáng kể.

Thật dễ dàng để giết những người đang cố gắng trốn thoát và không thể tập trung lại.

Nó gần giống như giết những con kiến lớn.

Nghĩ như vậy, tôi đâm kiếm vào lưng những đối thủ thậm chí không thể chống cự, cuối cùng giết chết chúng.

Có một vụ thảm sát ngay trước nhà trọ đang cháy, và những người đáng lẽ phải thực hiện việc tàn sát đã bị giết bởi chỉ hai người.

Khi ngọn lửa đang hoành hành xung quanh nhà trọ được dập tắt bởi cơn mưa như trút nước, nhiệm vụ của chúng tôi đã hoàn thành.

“Phù...”

Tôi lau trán bằng bàn tay run rẩy của mình sau khi chúng tôi đã hoàn thành cuộc tàn sát gần giống như lao động khổ sai.

Tôi mệt.

Đó là suy nghĩ duy nhất của tôi khi đối mặt với biển máu và cái chết.

* * *

Ngay cả khi chúng tôi làm được điều đó bằng cách tấn công bất ngờ ba người vào chúng, chúng tôi vẫn thành công trong việc giết chết cả nhóm hai mươi tên cướp.

Ellen và tôi bê vết máu.

Mặc dù trời đang mưa, những vết máu không dễ dàng rửa sạch.

Không phải tất cả họ đều đã chết.

“Này-này...Th-tha cho ta...”

“T-tại sao người lại làm thế này... tại sao...”

Những kẻ rơi xuống hố hầu hết đều còn sống, mặc dù một số người trong số họ ít nhiều bị thương. Rốt cuộc thì nó sâu hơn bốn mét. Không thể trèo lên được, và ba người trong số họ dường như đã chết, có lẽ là do họ bị gãy cổ.

Ellen và tôi đang nhìn vào cái hố.

Họ dường như đã nhận ra rằng họ đã rơi vào một cái bẫy, rằng hầu hết họ đã chết và sự sống còn của họ phụ thuộc vào sự lựa chọn của chúng tôi.

Tôi không muốn để họ sống.

Tuy nhiên, sẽ không phải là một ý tưởng tồi nếu giữ cho một trong số chúng còn sống.

“Giữ một người còn sống không phải tốt hơn sao?”

Tôi nghĩ rằng chúng ta nên để lại ít nhất một nhân chứng còn sống khi chúng ta báo cáo những phát hiện của mình. Ellen chậm rãi gật đầu trước lời nói của tôi.

“Nếu chúng ta muốn báo cáo điều này với bang hội, chúng ta nên làm điều đó.”

Tôi rút kiếm ra khỏi thắt lưng và ném nó xuống hố.

“Giết nhau đi.”

Tôi nhìn xuống khi tôi lạnh lùng nói với họ.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, họ dường như không hiểu được tình huống mà họ đang gặp phải.

“Cậu là C-...! C-cậu đang làm cái quái gì thế hả?!”

Khi Eleris nhận ra những gì tôi vừa làm, cô ấy gần như đã phạm sai lầm.

Ellen ngược nhìn tôi với ánh mắt như đang hỏi xem điều đó có thực sự cần thiết không với đôi lông mày nhíu lại.

"Tại sao cậu lại làm như vậy?"

Tôi rời mắt khỏi cái hố, nhìn hai khuôn mặt ngo ngác đó và mỉm cười.

“Sẽ tốt hơn nếu chúng ta để những mảnh rác này chăm sóc lẫn nhau hơn là giết chúng bằng chính đôi tay của mình.”

Tôi chỉ bắt họ làm việc đó một mình, vì tôi không muốn cảm thấy cảm giác ghê tởm đó nữa. Tôi không muốn làm điều đó bằng chính đôi tay của mình.

Những người hiểu những gì tôi đang cố gắng truyền đạt bắt đầu mò mẫm quanh sàn nhà tối tăm, tìm kiếm thanh kiếm tôi đã ném vào đó.

*Puk! púc! púc!

“Ách! Aaarg! Đ-đồ khốn! Sao mày dám!”

“Aaaaaaa! Giúp tôi! Hay tha cho tôi!”

Họ có vẻ giống như những tên khốn bất tài.

Cuối cùng, tôi đã có thể xác nhận rằng không có thứ gọi là tình bạn hay tình bạn giữa những người đó.

Sau một thời gian...

“Tôi... là tôi... tôi... tôi-! Tôi vẫn còn sống! Tôi vẫn còn sống!”

Chỉ có một người sống sót hét lên trong cái hố địa ngục đó. Ellen quan sát thái độ hân hoan của người sống sót cuối cùng đã giết tất cả các đồng đội của mình.

“Hãy lấp đầy nó. Tôi không cảm thấy tốt khi nhìn vào điều này.”

Ellen dường như đã mất hết hứng thú cứu người đó khi nhìn thấy cảnh đó. Đôi mắt cô chứa đựng sự ghê tởm cũng như khinh miệt.

“À! Ah! C-các người đã hứa! Điều đó khác với những gì các người đã hứaaaaaa!”

*Nghìên nát!

Eleris lấp đầy cái hố mà cô ấy đã đào lên. Người sống sót ngay lập tức bị chôn sống, vì vậy tôi không thể nghe thấy những lời đó nữa.

“Reinhardt.”

Ellen vẫn đang nhìn tôi.

Sau đó, cô ấy bất ngờ nắm lấy tay tôi.

“Đừng làm những việc như thế này nữa.”

Cả tôi và Ellen đều có hai bàn tay nhuộm đầy máu đỏ một cách thảm hại.

Câu nói của cô ấy không có chủ ngữ, nhưng tôi biết rõ Ellen đang muốn nói gì.

Sự điên cuồng sinh ra từ sự tàn sát, bạo lực chỉ để giải tỏa cơn giận của bản thân.

Ellen dường như sợ rằng tôi có thể rơi vào những cảm xúc như vậy. Từ cách nhìn của tôi, Ellen dường như cảm thấy rằng tôi sắp rơi vào sự điên rồ đó.

*Shaaaaaaaaaaaaa...

Ngọn lửa đã được dập tắt, và tất cả mọi người, trừ chúng tôi, đã chết.

"...Được rồi."

Tôi gạt đầu trong khi nắm lấy bàn tay lạnh giá của Ellen dưới mưa.

* * *

Tình hình đã được giải quyết.

Tuy nhiên, không một nhân chứng nào còn sống để làm chứng cho hành động của bọn cướp.

Nếu chúng tôi báo cáo với bang hội rằng điều gì đó như thế đã xảy ra và chúng tôi là người làm sáng tỏ tình hình, họ có thể coi đó là một thành tích. Tất nhiên, họ có thể sẽ áp đặt các biện pháp trừng phạt riêng đối với chúng tôi, nhưng có thể nói rằng tình hình là không thể tránh khỏi.

“Nếu chúng ta báo cáo điều này và có điều gì đó không ổn xảy ra, chúng ta có thể bị đổ lỗi cho việc này.”

Tất nhiên, có đủ bằng chứng nằm rải rác khắp nơi, nhưng vẫn có khả năng chúng tôi đã che đậy tất cả. Tôi vẫn còn Huy hiệu Hoàng gia, nhưng tôi không chắc liệu mình có thể giải quyết tình huống này chỉ với điều đó hay không.

Ellen cân nhắc, và—như thể cô ấy vừa đi đến một quyết định—cô ấy thay đổi giữa việc nhìn Eleris và tôi.

“Hãy quay trở lại St. Point.”

Quay trở lại St. Point...

“Có thứ tôi muốn kiểm tra.”

Ellen không nói cho chúng tôi biết cô ấy đang nghĩ gì.

Tuy nhiên, kể từ khi gặp cô ấy, tôi chưa bao giờ gặp vấn đề gì khi chỉ nghe Ellen nói.

Ellen bắt đầu lục lọi trong đồng xác chết.

"Cậu đang làm gì thế?"

“ID mạo hiểm giả.”

Ellen không tiêu diệt các xác chết mà bắt đầu lấy ID mạo hiểm giả của họ.

“Thu thập tất cả những gì chúng ta có thể tìm thấy.”

Ellen, Eleris và tôi bắt đầu lục lọi những xác chết và căn nhà trọ bị cháy một cách bất ngờ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading